

дозволяють розкрити суть справи, провести порівняння й оцінку, спрогнозувати можливі результати.

Третій етап – це визначення рівня досягнення бажаних результатів контролю, сформулювання висновків і пропозицій щодо змін у діяльності контролюваного об'єкта й здійснення коригуючого впливу на нього [3, с. 49].

Процес контролю на підприємстві повинен носити всеосяжний характер, охоплюючи всі можливі елементи управлінської діяльності. Він не може бути прерогативою тільки менеджера і його помічників, що виконують ці функції, тобто «контролерів». Кожний керівник підприємства, незалежно від свого рангу, здійснює контроль як частину посадових обов'язків. У цьому зв'язку ні планування, ні формування організаційних структур, ні мотивація не розглядаються у відриві від процесу контролю. У загальному випадку процес контролю в рамках підприємства включає наступні стадії [4, с. 75]:

1 стадія. Формування системи контрольованих параметрів.

2 стадія. Проведення контрольної оцінки.

3 стадія. Прийняття рішень за результатами контролю.

У процедурі контролю є три чітко виділених етапи: вироблення стандартів і критеріїв, зіставлення з ними реальних результатів і прийняття необхідних коригувальних дій. На кожному етапі реалізується комплекс різних заходів.

Провівши характеристику основних етапів контролю на підприємстві визначено застосування наведених методів, форм та інструментів контролю в практичній діяльності безсумнівно забезпечить перетворення контролю із формальної констатації фактів і результатів діяльності підприємства в дієвий і ефективний засіб ефективного управління ним, тобто сприятиме якісному вирішенню практичних завдань щодо динамічного розвитку підприємств та його економічного зростання.

Використана література:

1. Кривюк І. Д. Організація контролю на підприємстві [Текст] / І. Д. Кривюк – Буковинська державна фінансова академія: Економічні науки, 2012. – 255 с.
2. Менеджмент организации [Текст]: [Учебное пособие] / З. П. Румянцева, Н. А. Соломатин, Р. З. Акбердин и др. – М. : Инфра – М, 2007. – 376 с.
3. Малюк В. И. Производственный менеджмент [Текст]: [Учебное пособие] / В. И. Малюк, А. М. Немчин – СПб.: Питер, 2008. – 288 с.
4. Организация контроля на предприятии [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nuru.ru/ek/com/053.htm>. – Заголовок з екрану.

Філіна С., к.е.н, доцент кафедри менеджменту

Черкун Ю., студент магістратури

ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»,

м. Полтава, Україна

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ТА СТРУКТУРА МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах нестабільного ринкового середовища та економічного й адміністративного реформування України на основі стратегії інноваційного

розвитку важливою ознакою зазначеного є здатність підприємства адаптуватись до змін, які відбуваються у зовнішньому та внутрішньому середовищах. У цих умовах одним із важливих завдань збереження існуючого стану та розвитку економіки є рівень інноваційності підприємств різних сфер діяльності. Рівень готовності підприємства до впровадження інноваційних проектів визначає потенціал підприємства.

Для управління інноваційним розвитком підприємства як упорядкованою і незворотною зміною системи шляхом здійснення сукупності цілеспрямованих перетворень інноваційного характеру в різних сферах її діяльності, необхідний механізм, що дозволяє регулювати і стимулювати проведення сукупності даного виду перетворень.

Основними елементами механізму управління інноваційним розвитком підприємства, як бачимо з рис. 1, є [1, с. 53]:

Рис. 1. Структура механізму управління інноваційним розвитком підприємства [1, с. 54]

цілі управління – перспективи інноваційного розвитку підприємства;
критерії управління – кількісний аналог цілей;

фактори управління – елементи об'єкта управління та їх зв'язку, на які здійснюється вплив в інтересах досягнення поставлених цілей;

методи впливу на дані фактори управління;

ресурси управління – потенціал підприємства, при використанні якого реалізується обраний метод управління і забезпечується досягнення поставлених цілей.

Наведена структура механізму управління інноваційним розвитком підприємства дозволяє виявити і формалізувати основні взаємозв'язки між керуючою ланкою і напрямом, об'єктом управління. При цьому в наведеній моделі врахована ініціативна складова інноваційного розвитку підприємства, тобто, якщо в рамках державної та регіональної політики створюються стимули розвитку інноваційної діяльності на підприємствах, то самі підприємства, орієнтуючись на інноваційний шлях розвитку більш ініціативно беруть участь у всіх програмах інноваційного розвитку, заохочують інноваційну активність учасників інноваційного процесу всередині самого підприємства.

Так, важливою ланкою формування механізму інноваційного розвитку підприємств є організація взаємодії підрозділів і служб підприємства, безпосередньо задіяних в ході інноваційного процесу, з зовнішніми інноваційно активними суб'єктами, зокрема, НДІ і ВНЗ, які часто є авторами інновацій та зацікавлені в їх комерціалізації, впровадженні на підприємствах. Водночас самі підприємства, виступаючи також центрами створення інновацій, можуть не тільки скористатися їх досвідом в власний процес виробництва і управління, а й використовувати їх як продукт реалізації для досягнення цілей зовнішньоекономічної діяльності, підвищення конкурентоспроможності, при галузевої інтеграції та кооперації.

Загалом реалізація такого механізму повинна передбачати стадії [2, с. 189]:

моніторинг існуючого рівня інноваційного процесу;

розроблення концепції інноваційного розвитку підприємства, інтегрованої із загальною концепцією розвитку й як такої, що визначає принципи, пріоритети й напрями інноваційного розвитку, а також його цілі й завдання;

моделювання інноваційного розвитку, що дозволяє підвищити якість і точність розроблення стратегії, а також планів і програм інноваційного розвитку підприємства;

розроблення стратегічних орієнтирів і системи цілей;

розроблення стратегії інноваційного розвитку;

формування програми інноваційного розвитку;

організаційне проектування структури управління інноваційним розвитком;

вибір і обґрунтування методів управління інноваційним розвитком;

правове й інформаційно-методичне забезпечення інноваційного розвитку;

ресурсне (кадрове, технологічне, фінансове, інформаційне) забезпечення інноваційного розвитку;

інструменти й важелі інноваційного розвитку (система показників інноваційного розвитку, система матеріального стимулювання й відповідальності працівників, зайнятих в інноваційній сфері, методи обліку, контролю й

економічного аналізу, моніторинг інноваційного розвитку, інжиніринг і реінжиніринг бізнес-процесів, режим оподаткування та ін.).

Механізмом, організуючим інноваційний розвиток підприємств, є цільові інноваційні програми.

Інноваційна цільова програма – це сукупність робіт (заходів), спрямованих на досягнення цілей інноваційного розвитку і, отже, на досягнення глобальної мети. В рамках програми цілі пов'язуються з ресурсами. Інноваційних програм підприємства може бути кілька, кожна з яких орієнтована на досягнення проміжної мети певного рівня дерева цілей, або може бути розроблена одна комплексна цільова інноваційна програма, що складається з декількох підпрограм [3, с. 96].

Цільова інноваційна програма може розглядатися як інноваційна стратегія, так як вона включає в себе мету інноваційного розвитку, що впливає з глобальної мети підприємства, і варіанти досягнення цієї мети. Управління цільовою інноваційною програмою, а отже, і інноваційним розвитком підприємства реалізується через функції управління, закладені в динамічному циклі управління програмою.

Отже, механізм управління інноваційним розвитком підприємства є тим конкретним інструментом, який через конкретні заходи, що визначені в поточному і стратегічному планах розвитку підприємства, дозволяє комплексно, наочно і предметно реалізовувати процес інноватизації на підприємстві.

Використана література:

1. Кувшинов М. С. Сущность и структура механизма инновационного развития промышленной интегрированной структуры [Текст] / М. С. Кувшинов, М. И. Бажанова // Вестник ЮУрГУ. Серия «Экономика и менеджмент». – 2012. – № 30, выпуск 23. – С. 50-55.

2. Пілявоз Т. М. Інноваційний розвиток підприємства як важливий аспект розвитку економіки [Текст] / Т. М. Пілявоз // Інноваційна економіка : Всеукр. наук.- вироб. журнал. – 2012. – № 4. – С. 185-190.

3. Поляковська К. В. Інноваційний розвиток підприємств : сутність та особливості у сфері торгівлі [Текст] / К. В. Поляковська // Економіка розвитку (Economics of Development). – 2014. – № 3 (71). – С. 93 – 99.

Flieger M.

Akademia Wojsk Lądowych
im. generała Tadeusza Kościuszki,
Wrocław, Polska.

MIĘDZYSEKTOROWA WSPÓŁPRACA SIECIOWA W KONTEKŚCIE EKONOMII BEHAWIORALNEJ

1. Wprowadzenie

Wykorzystanie potencjału ekonomii behawioralnej wydaje się szczególnie istotne w przypadku organizacji publicznych, które świadczą usługi na rzecz ogółu społeczeństwa. Ważne staje się podejmowanie działań aby zwiększać dopasowanie usługi do potrzeb, oczekiwań i zachowań obywateli oraz organizacji funkcjonujących w danym kraju bądź regionie. Z raportu Polskiego Instytutu Ekonomicznego [8] wynika,